

Despre răpirea celor credincioși

fragmente din scrierile lui J.N.Darby

1995 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

P.O.B. 80 35663 Dillenburg

ADUNAREA CRESTINA
BUCURESTI
STR. DR. FELIX 40-42
1995

Despre rapirea celor credinciosi

Rapirea credinciosilor si caracterul ramasitei iudaice

Rapirea sfinților pentru a întâlni pe Domnul în văzduh, înainte de arătarea Sa pe pământ, precum și existența unei ramăsite iudaice în care Duhul lui Dumnezeu lucrează plin de îndurare, înainte ca Domnul să Se arate pentru ei și pentru eliberarea lor, atrage din fericire atenția creștinilor.

Cercetarea acestor subiecte va largi, prin har, înțelegerea multora din cele mai importante idei, pline de bincuvantare și de folos pentru sufletele lor. Caracterul adevărat al Adunării lui Dumnezeu va apărea tot mai clar, la fel și felul legăturii ei cu Hristos, pe de o parte, și caile lui Dumnezeu în cărmuirea lumii, pe de altă parte; și acestea sunt cele două mari subiecte pe care le tratează Scriptura. Desigur, în primul rând pe toți îi interesează împacarea sufletului lor cu Dumnezeu. Dar și asupra subiectului acestuia din urmă, o înțelegere corectă a celorlalte două arunca lumina din belsug.

Rapirea celor sfinți înainte de arătarea lui Hristos nu are a face cu Adunarea în mod exclusiv. Dar, deoarece facem parte din cei ce vor fi rapiti, desigur, rapirea ne interesează în gradul cel mai înalt. Și, indirect, cercetarea aceasta duce la punerea întrebării: ce este Adunarea? Și aceasta, deoarece învățătura rapirii sfinților înaintea arătării lui Hristos se leagă de existența unei ramăsite iudaice care va aștepta salvarea după ce rapirea va fi avut loc și înaintea arătării Lui. Iar poziția acestei ramăsite se leagă, mai mult sau mai puțin, de starea spirituală a sfinților înainte de arătarea Adunării pe pământ. Cei ce cred în rapirea Adunării înainte de arătarea lui Hristos, susțin că Adunarea are un caracter și o legătură cu Hristos speciale și particulare, datorită faptului că ea este formată ca un trup, prin coborârea Duhului Sfânt din ceruri. Și astfel, deși mântuirea este în mod necesar aceeași în toate timpurile, poziția sfinților dinainte era cu totul deosebită.

În Psalmi se găsește o ramăsită iudaică și întâlnești gândurile, simțămintele, speranțele, temerile în care Duhul lui Hristos intră în mod profetic cu cei din această ramăsită și pentru ei. Despre această ramăsită se vorbește de asemenea în profeti, ca existând înainte de arătarea Domnului și ca așteptând această arătare, fiind salvați prin ea. Și, mai departe, Domnul însuși fiind un slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, tot așa cum este și Mântuitor,

S-a prezentat pe Sine Insusi in mod necesar lui Israel potrivit acestor promisiuni si S-a facut una cu aceasta ramasita si capetenie a ei, in masura in care ea a fost trezita ca sa-L poata cunoaste.

De aceea, intelegerea multor locuri din Noul Testament ajunge de asemenea sa fie implicata in aceasta problema; si desigur, intreaga ordine a dispensatiilor lui Dumnezeu este vazuta in lumina aceasta. Dar, mai presus de toate, pozitia Adunarii si a privilegiilor ei, ca una care e formata de Duhul Sfânt venit la noi din ceruri, este importanta si esentiala in privinta aceasta; si o intelegere dreapta a ei este o cheie pentru intelegerea corecta a Cuvantului lui Dumnezeu.

Ramasita lui Israel si Adunarea

Cele doua puncte in privinta carora este important sa avem marturia clara a Scripturii sunt: intai, ca va fi o ramasita evreiasca la sfarsit, cu un loc care apartine ei, ca ramasita; al doilea, caracterul deosebit al Adunarii lui Dumnezeu.

Ca va fi o ramasita evreiasca la sfarsit, eliberata si binecuvantata de Domnul la venirea Sa, binecuvantata pe pamant, este, dincolo de orice discutie, invatatura Scripturii. Ramasita aceasta nu are nici binecuvantarile ceresti ale Adunarii, nici asteptarea Adunarii. Ea are parte de promisiunile date lui Israel. Cum se spune in Isaia 10, „chiar daca numarul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul marii, o ramasita se va intoarce”; iar versetul 21: „O ramasita, ramasita lui Iacov, se va intoarce la Dumnezeu Cel Atotputernic.” Toate acestea ne arata clar ca ramasita este cea care va fi binecuvantata, si anume cu binecuvantarile lui Israel, potrivit promisiunii, avand pe Iehova ca Dumnezeu al lor. Binecuvantarile lor se refera la gloria pamanteasca, sub domnia lui Hristos, in tara lor, potrivit promisiunilor facute lor.

Daca asteptarile lor ar fi asteptarile Adunarii si pozitia lor spirituala la fel ca a noastra, atunci promisiunile lor nu ar mai fi implinite si ei ar fi dezamagiti in privinta lor. Si daca sperantele lor nu s-ar implini cu ei, atunci si sperantele noastre ar fi coborate la nivelul celor evreiesti, pamantesti si temporare.

De fapt acesta este scopul eel mare al dusmanului prin tot acest sistem de gandire, pentru ca nu ma indoiesc de faptul ca este aici in adevar o lucrare a lui. Tagaduind o ramasita evreiasca, sperante evreiesti si care se bazeaza pe promisiunile evreiesti, se ajunge la un sistem care coboara Adunarea la nivelul ramasitei evreiesti. Iar valoarea si puterea promisiunilor spirituale in

locurile ceresti, in Hristos, si locul trupului lui Hristos in unitate cu El sunt atunci tagaduite si pierdute. Si tocmai acestea sunt problemele vitale ale crestinilor.

Scopul cel mare al vrajmasului este ca, tagaduind rapirea celor sfinti inainte de aratatea Domnului si prin urmare nerecunoasterea unei ramasite evreiesti distincte, impreuna cu sperantele ei specific evreiesti, sa tagaduiasca si sa distruga insasi credinta Adunarii lui Dumnezeu. Departe de mine sa spun ca toti cati au cazut in acest sistem ar avea vreun astfel de scop sau chiar ca ar fi constienti de urmarile pe care le are; dar urmarile nu se arata mai putin si spre paguba lor, chiar daca nu au ei aceasta intentie. Sunt inselati de vrajmas, desi nici vorba ca s-ar gandii sa insele si ei impreuna cu el.

Ramasita in evanghelia dupa Matei

In evanghelia dupa Matei avem o misiune exclusiv pentru Israel, indeplinita in timpul vietii Domnului, misiune care s-a continuat dupa aceea de Duhul si care avea sa dureze pana la sfarsit. Slujba aceasta avea sa nu fie incheiata, nici completata, si totodata marginita la cetatile lui Israel, pana ce va veni Fiul Omului. Era o misiune exclusiv pentru Israel, prelungita pana la ramasita de la urma. Si ea este continuata cu aceleasi teluri, pana ce El va veni ca Fiu al Omului. Ucenicii vor avea a face cu natiunile numai ca fiind vrajmase, alaturi de poporul rau si impotrivor al evreilor. Ei aveau, potrivit sperantelor si perspectivelor evreiesti, sa adune o ramasita si sa pregateasca un popor pentru imparatia care era aproape. Aceasta era invatatura directa pe care o dadea Domnul.

Notez in treacat ca, alaturi de istoria tainelor imparatiei pana la terminarea lor, urmare respingerii Sale, Adunarea insasi (capitolul 16) si gloria imparatiei (capitolul 17) sunt vestite in legatura cu numele Sau de Fiu al lui Dumnezeu si de Fiu al Omului. El si ucenicii Sai (capitolul 17.24-27) sunt fii ai imparatiei. Judecata natiunilor, vazuta in raspunderea lor, este clar anuntata in diferite pilde sub lege si sub harul misiunii lui Hristos din acel timp.

Mai departe, misiunea apostolilor (capitolul 23.34-36) e prezentata prin „profeti, oameni intelepti si carturari”, trimisi acestui popor asa cum fusesera profetii din vechime respinsi, aducand judecata de acum a acestei natiuni. Deseori Domnul Isus a dorit sa adune pe copiii Ierusalimului, ai acestui Ierusalim care in toate timpurile a lovit cu pietre pe profeti si a omorat

pe cei trimisi la el, dar ei n-au vrut sa auda. Acum casa lor le-a fost lasata pustie si ei nu vor mai vedea pe Domnul, pana ce se vor pocai.

Atunci cand, prin har, Ierusalimul va avea duhul celor de la care Dumnezeu a primit laude, punandu-le in gura copiilor si celor ce sug, cand Hristos a fost respins de aceasta natiune — adica marturia din Psalmul 118 — atunci si nu inainte, Ierusalimul va vedea iar pe Hristos. Intr-un cuvant, ei trebuie sa fie un popor pregatit sa-L primeasca, sa spuna: „Binecuvantat este Cel ce vine in numele Domnului”, inainte ca Domnul sa li Se descopere. Nimic nu poate fi mai clar decat aceasta, cu privire la pozitia in care Domnul pune multimea si pe ucenici. Iata trasaturile pe care El le arata ca sunt date martorilor acestora din urma dupa moartea Sa, dupa pustiirea Ierusalimului si a casei, pana ce pocainta si inima pregatita ii va face gata sa-L primeasca pe Domnul, gata sa-L primeasca in casa lor aici pe pamant, casa care nu va mai fi pustiita. Domnul continua apoi in Matei 24 sa vesteasca judecata Ierusalimului si imprejurarile in care vor fi ucenicii Sai in legatura cu sfarsitul veacului. Ucenicii intreaba cand va fi daramat templul, care este semnul venirii lui Hristos si al sfarsitului veacului. Ca aceasta intrebarare se refera la poporul evreu, e foarte clar. Sfarsitul veacului (este bine cunoscut ca aici „sfarsitul lumii” este o greseala) nu isi are sensul sau aplicatia in afara sferei de gandire a evreilor. Este limpede ca la aceasta se referea gandirea ucenicilor. Si raspunsul pe care-l da Domnul continua pe aceeasi temelie. Raspunsul Lui este impartit in doua parti: instiintari generale pana la versetul 14, si imprejurarile lor deosebite, incepand cu versetul 15.

Cu privire la cea dintai parte, caror persoane se vor adresa unii, cand vor veni si le vor spune: „Eu sunt Hristosul”? Nu crestinilor. Era o asteptare ca Hristos va trebui sa apara, in care ucenicii cu asteptari evreiesti puteau fi inselati. Scena, sfera si caracterul inselaciunii sunt evreiesti. Inainte de a se indeplini asteptarea lor, evanghelia imparatiei pe care Isus si chiar Ioan Botezatorul au vestit-o va fi dusa tuturor natiunilor si apoi va veni sfarsitul.

Partea de la urma, de la versetul 16, arata atat de clar cat poate spune o limba omeneasca, faptul ca Domnul Se refera la ce era evreiesc. Uraciunea pustiirii despre care vorbeste Daniel se refera la poporul lui (al lui Daniel) si ea este punctul de plecare. Ea se va aseza in locul sfant. Cei ce vor fi in Iudeea vor fugi spre munti: de aceea sa se roage ca fuga lor sa nu fie in ziua sabbatului. Ce limbaj ar fi putut arata mai clar locul, poporul, imprejurarile de care erau

preocupate atunci gândurile Domnului? In ce priveste pe sfinti, pe natiuni si judecata lor, toate acestea le gasim in capitolul 25.

Pentru a rezuma ideea pe care ne-o da evanghelia aceasta, putem spune ca ea ne prezinta lucrarea in timpul lui Hristos (capitolul 10) si o continua pana la sfarsit, pana la venirea Fiului Omului, cu un caracter exclusiv evreiesc. Domnul Se ocupa de ucenici si de multime (capitolul 23) intr-un mod evident pe un teren evreiesc, ca fiind supusi scaunului lui Moise. Si spune, ca incheiere, ca pocainta va trebui sa caracterizeze ramasita, inainte ca ei sa-L poata vedea iar. Si apoi, aratand judecata asupra casei, arata vina acestei natiuni: inmultirea acestei nelegiuiri, martorii adevarati ai imparatiei si vestirea ei, pana la sfarsit, tuturor natiunilor. Si in final El Se va ocupa in necazul eel mare cu ramasita credincioasa din Iudeea si Ierusalim, inainte de aratarea Sa.

Instiintandu-i ca se vor ridica inselatori, ca si cum El ar fi deja prezent, o astfel de idee nu se poate in nici un fel sa aiba aplicatie crestinilor, deoarece ei au sa fie rapiti, sa intalneasca pe Domnul in vazduh. O persoana trebuie sa fi renuntat la spe-rantele crestine, inainte ca un astfel de inselator sa-i poata fi o cursa. In schimb, pentru cei din ramasita pamanteasca, prezenta lui Hristos pe pamant este sumarul tuturor sperantelor drepte.

Continuarea indurarii fata de Israel

In ce priveste continuarea, dupa aceea, a marturiei in mijlocul Iersualimului, Domnul Isus cand era pe cruce (Luca 23.24) a mijlocit pentru ei, spunand: „Tata, iarta-i, pentru ca ei nu stiu ce fac!” Pentru aceasta Duhul Sfant, in marturia pe care o dadea, spunea prin gura lui Petru (Faptele Apostolilor 3.17-21): „Si acum, fratilor, stiu ca din nestiinta ati facut asa, ca si mai-marii vostri... Pocaiti-va deci si intoarcati-va la Dumnezeu, ca sa vi se stearga pacatele, pentru ca (nu „cand”) timpurile de inviorare sa poata veni prin prezenta Domnului si sa trimita pe Cel care a fost randuit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie sa-L primeasca pana la timpurile res-tabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfintilor Sai profeti din vechime.”

Continuarea plina de indurare a marturiei fata de Israel (vezi versetele 25, 26, unde ramasita este bine deosebita prin primirea marturiei) arata ca pocainta era ceruta pentru a avea parte de in-

toarcerea din nou a lui Israel. Si vor fi pierduti toti cei ce nu primesc aceasta marturie profetica (versetul 23).

Stefan le marturiseste ca ei totdeauna s-au impotrivit Duhului Sfânt. Iar lui Saul, cel mai activ impotrivitor printre ei, ajutor de bunavoie al ucigasilor martirului, i se descopera invatatura deplina a Adunarii. Martorii persecutati erau madulare ale lui Hristos Insusi. Totusi, desi Adunarea fusese infiintata (si avem lucrul acesta in Faptele Apostolilor 2, inainte de marturia lui Petru) si Pavel a fost facut un slujitor al ei, el a predicat mai intai numai evreilor. Cand ei insisi s-au socotit nevrednici de viata vesnica, el s-a indreptat spre celelalte natiuni si a spus, ca marturie a lucrarii lui pentru Adunare, ceea ce Domnul, in viata Lui, marturisise aici pe pamant (Matei 13.14), ca judecata rostita de Isaia avea in curand sa vina peste ei. Dar abia in Faptele Apostolilor 28 lucrul acesta se spune in final; aceasta este cea din urma marturie a Scripturii, pe care o avem din punct de vedere istoric.

Invatatura generala a unei ramasite in Israel este clar prezentata in epistola catre Romani. Este crutata o ramasita aleasa care, necontinuand in necredinta, va fi altoita iar, si aceasta in propriul ei maslin. Nu va fi altoita in adunarea crestina, care nu a fost nicidecum propriul lor maslin; ei niciodata n-au fost taiati din adunarea crestina si n-au fost ramuri care sa nu fi ramas in ea. Este o ramasita aleasa a lui Israel care va fi adusa sa creada si sa fie altoita in propriul lor maslin si sa devina „tot Israelul”. Sunt multe locuri in profeti, ca Ioel 2, Zaharia 9, la care este de ajuns sa ne referim.

Descoperirea tainei Adunarii

Acum ne vom ocupa cu celalalt punct de seama despre care am dorit sa vorbim, in care Dumnezeu Isi arata plinatatea harului Sau suveran. Desfasurarea istorica a invataturii acesteia a fost atinsa putin, si acum o vom expune pe scurt. Avem dreptul cel mai mare si mai deplin de a spune ca invatatura aceasta a fost in intregime nedescoperita in Vechiul Testament. Vorbind despre taina primirii natiunilor, ca sa fie un trup in Adunarea lui Dumnezeu, Pavel spune in Romani 16.25,26: „Vestirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei care a fost tinuta ascunsa timp de veacuri, dar a fost aratata acum prin scrieri profetice (nu „scrierile profetilor”), la porunca Dumnezeului celui vesnic, si a fost adusa la cunostinta tuturor natiunilor, pentru ascultarea credintei...” In Efeseni 3.5,6: „Taina lui Hristos care n-a fost facuta cunoscut fiilor

oamenilor in celelalte generatii, cum a fost descoperita acum sfintilor Sai apostoli si profeti, prin Duhul: ca adica natiunile sunt impreuna mostenitoare cu noi, alcatuiesc un singur trup cu noi..." Si versetul 9 spune: „Economia acestei taine ascunse din veacuri in Dumnezeu... pentru ca intelepciunea nespusa de felurita a lui Dumnezeu sa fie facuta cunoscuta acum, prin Adunare, domniilor si stapanirilor in cele ceresti, dupa planul veacurilor pe care 1-a facut in Hristos Isus, Domnul nostru..."

De asemenea citim in Coloseni 1.24-26: „pentru trupul Lui, care este Adunarea, al carei slujitor am fost facut potrivit economiei lui Dumnezeu ce mi s-a dat fata de voi, ca sa intregesc Cuvantul lui Dumnezeu, taina tinuta ascunsa din veacuri si din generatii, dar aratata acum sfintilor Sai..."

Invatatura aceasta, al carei slujitor a fost Pavel, asa cum ni se arata in Coloseni, ca sa intregiasca Cuvantul lui Dumnezeu, a fost cu totul necunoscuta sfintilor Vechiului Testament. Ea a fost nu numai necunoscuta in intregime, ci a fost si ascunsa in Dumnezeu. Alte lucruri puteau ei sa le aiba pentru un veac care va veni si nu pentru ei insisi, ca promisiune a Duhului si glorie a Mesiei; dar acest lucru — Adunarea — ei nu-l cunosteau deloc.

Cand Tatal a descoperit lui Simon, fiul lui Iona, adevarul despre Persoana lui Hristos, ca El era Fiul Dumnezeului Celui viu (nu numai Hristosul), atunci Hristos a putut vorbi despre Adunare. Ea avea sa fie intemeiata pe aceasta marturie. Dar El vorbea numai in mod profetic si ca un lucru de viitor: „Pe aceasta stanca voi zidi Adunarea Mea." Si prin invierea Sa a fost dovedit cu putere ca este Fiul lui Dumnezeu. In felul acesta puterea Satanei era nimicita. Si moartea Sa a fost necesara ca sa adune impreuna, intr-unul singur, pe copiii lui Dumnezeu, pe oriunde ar fi fost ei risipiti. Iar plecarea Lui a fost pentru ca Mangaietorul sa poata veni.

Daca grauntele de grau nu cade in pamant si nu moare, ramane singur. Cand Hristos a murit, temeliea mareata a fost pusa pentru toate binecuvantarile si indeosebi pentru Adunare. Si Duhul Sfânt, Mangaietorul, a coborat potrivit promisiunii, iar Adunarea a fost intemeiata. Si Domnul adauga zilnic Adunarii pe cei ce trebuiau sa fie mantuiti (ramasita), cum citim in Faptele Apostolilor 2.47. Acesta era felul in care acum El dispunea de ei, desi promisiunile facute lui Israel ramaneau sigure.

Invatatura despre Adunare totusi nu era inca facuta cunoscuta, dupa cum ne informeaza Scriptura. Crestinii ramaneau atasati cu totul de iudaism, plini de ravna pentru lege. Unii preoti

ajungeau sa dea ascultare credintei, dar se pare ca n-au incetat totusi sa fie preoti. Petru nici nu invata ca Isus este Fiul lui Dumnezeu; invatatura lui era: Pe Acela pe care voi L-ati rastignit, „Dumnezeu La inaltat cu puterea Lui si L-a facut Domn si Mantuitor, ca sa dea lui Israel pocainta si iertarea pacatelor.” (Faptele Apostolilor 5.30,31.) Deci Dumnezeu a facut din El, Domn si Hristos.

Poate va surprinde pe cititor faptul ca Adunarea nu este mentionata decat in epistolele lui Pavel. O anumita adunare este mentionata in Ioan; dar despre Adunare ca un tot, trup al lui Hristos, vorbeste numai Pavel. Prin urmare, pot sa adaug, tot asa este si cu rapirea sfintilor inainte de aratarea lui Hristos.

In Faptele Apostolilor invatam ca Dumnezeu a randuit o lucrare libera, in afara apostolilor. Aceas-ta a starnit cea mai apriga ura a iudeilor. Si astfel este omorat unul din cei ce au fost unelte deosebite in aceasta lucrare a lui Dumnezeu. Cerul primeste cel dintai rod al puterii Duhului Sfânt, al Adunarii; cerul se deschide si este vazut un Hristos ceresc, un Om in glorie. Fiind facut asemenea lui Hristos, duhul lui Stefan se duce la El, iar iudaismul isi spune ultimul cuvânt prin varsarea de sange. Ei totdeauna s-au impotrivit Duhului Sfânt. Dar Dum-nezeu nu locuieste intr-o casa facuta de maini. Si lucrul acesta schimba totul: o strangere laolalta, formata inainte de intoarcerea din nou a lui Hristos, isi avea inceputul.

Asa s-a intamplat in cazul unei singure persoane. Dar dusmania evreilor avea sa aiba un caracter si mai violent. Nefiind multumit cu prapadul facut in biserica din Ierusalim, Saul persecuta si pe cei din alte localitati. Dar, in timp ce era ocupat in felul acesta, in apropiere de cetatea Damascului, el a fost oprit pe loc de Domnul, care i S-a descoperit pe Sine Insusi in glorie si spunandu-i ca cei pe care ii persecuta erau chiar El Insusi: „Eu sunt Isus, pe care-L persecuti”. „De ce Ma persecuti?” Aici deci harul suveran a fost aratat din belsug, mai presus de insasi impotrivirea fata de Duhul Sfânt. Temelia pentru evanghelia gloriei a fost pusa si identificarea tuturor sfintilor de pe pamant cu Cei ce este Capul lor in ceruri a fost facuta punctul de plecare al marturiei lui Pavel cu privire la ce era Adunarea Sa. Si el a devenit slujitorul ei. Pentru un Hristos al gloriei, iudeii si celelalte natiuni erau toti una; ei erau toti una in El.

Primirea lui Corneliu a fost incredintata lui Petru, pentru ca adevarul cel nou sa nu fie ca ceva separat; dar unitatea, cum era aratata pe pamant, continua cu un nou element de adevar introdus. Unitatea evreilor si a celorlalte natiuni, ca un singur trup in Hristos, a fost incredintata

ca marturie, lui Pavel. El a fost slujitorul Adunării, ca să întregească Cuvântul lui Dumnezeu. El, singurul care vorbește despre Adunare, ce ne învață el? Dumnezeu „a pus toate lucrurile sub picioarele Lui (ale lui Hristos înălțat) și L-a dat Cap peste toate lucrurile Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce umple totul în toți.”

Tot așa în Coloseni 1: „El este Capul trupului, al Adunării, El este începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți.” Tot așa, în amănunte, în Romani 12.5: „Și noi, fiind mulți, suntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte mădulare unii altora.” La fel în 1 Corinteni 12: „După cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupului, macar ca sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Pentru că printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi, și toți am fost adaptați dintr-un singur duh... Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui.”

Un alt caracter precis al existenței Adunării pe pământ este că noi, evrei și națiuni (Efeseni 2), suntem ziditi împreună ca o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Modul de zidire este dărămarea zidului de la mijloc despărțitor și facerea din cei doi a unui singur om; dar, cum se spune în pasajul deja citat, taina este că națiunile sunt împreună mostenitoare în acel singur trup. Botezul Duhului Sfânt, prin care trupul a fost format, a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 1.8).

Intr-un cuvânt, Adunarea este trupul lui Hristos, format, în timp ce El a fost înălțat, de Duhul Sfânt pe care El L-a trimis ca să adune pe sfinți într-o unitate. Înainte ca Israel să fi fost stăpânit de Dumnezeu ca națiune, sfinții umblau într-o credință individuală. Când Israel a fost recunoscut, erau unii din acest popor în adevăr ai Săi, în timp ce multimea rămânea necredincioasă. După moartea și înălțarea la cer a Domnului Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși nu numai pentru acest popor, ci ca să adune împreună pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți, toate s-au schimbat în această privință. Deosebirea dintre evrei și celelalte națiuni s-a sters. Și unii și alții, prin credință, sunt împacati cu Dumnezeu și stransi laolaltă în unitatea unei singure Adunări, prin Duhul Sfânt trimis din cer. Aceasta este Adunarea lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, locuința Duhului Sfânt pe pământ.

Când Domnul adăuga Adunării pe cei ce trebuiau să fie mantuiți, e foarte clar că nu-i adăuga la ceva de care ei aparțineau deja. Și dacă îi adăuga la ea, acesta era un act care arăta că ei nu aparțineau de ea prin simplul fapt că erau dintre evrei, nici pentru că ar fi fost mai evlavioși. Era

instituit un trup cu totul nou, format in unitate de Duhul Sfânt trimis jos din cer si unit cu Capul care este in cer.

Rapirea: asteptarea Adunării

Avem acum sa cercetam care este marturia lui Dumnezeu cu privire la cei ce sunt uniti cu Domnul Hristos de pe acum. Adunarea unita cu Hristos nu are a face cu aratarea sau venirea lui Hristos pe pamant, ca speranta proprie ei. Locul ei este in alta parte; ea este deja asezata in El, in locurile ceresti, ea trebuie doar sa fie adusa acolo si ca prezenta trupeasca.

Domnul Hristos n-a putut ramane cu ucenicii Sai aici pe pamant si le-a spus: „Ma duc sa va pregatesc un loc; si daca Ma voi duce si va voi pregati un loc, voi veni din nou si va voi lua la Mine Insumi, ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi.” (Ioan 14.3.) Lucrul pe care Adunarea il are de asteptat pentru ea, deci, nu este, desi sigura si de el, aratarea lui Hristos, ci ridicarea ei acolo unde este El. Si asa ne invata apostolul, vorbind despre lucrul acesta in amanunt: „Domnul Insumi, cu un strigat de strangere laolalta, cu glasul arhanghelului si cu trambita lui Dumnezeu, Se va cobori din cer si intai vor invia cei morti in Hristos; apoi noi, cei vii care ramanem, vom fi rapiti impreuna cu ei in nori, ca sa intalnim pe Domnul in vazduh, si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17.)

Vom pleca sa-L intalnim pe Domnul Hristos in vazduh. Nimic mai clar deci, ca noi vom pleca sa-L intampinam, si nu sa asteptam venirea Sa pe pamant. Si ca aceasta venire ca sa ne primeasca la El nu este aratarea Lui, ne este si mai clar daca luam seama la ce se spune in Coloseni 3.4, unde ni se precizeaza ca vom fi deja cu El atunci cand El Se va arata. „Cand Se va arata Hristos, viata noastra, atunci voi va veti arata si voi impreuna cu El in glorie.”

Aceasta identificare a asteptării Adunării si a gloriei ei cu Domnul Hristos Insumi este esentialul binecuvantării Adunării. El este viata noastra, dreptatea noastra; gloria care I-a fost data Lui, El ne-a dat-o noua: noi suntem madulare ale trupului Sau, suntem din carnea Lui si din oasele Lui. Noi suferim impreuna cu El, imparatim impreuna cu El, suntem glorificati impreuna cu El, fiind facuti asemenea Lui — asemenea chipului Sau. El este ascuns in Dum-nezeu; viata noastra este ascunsa cu El in glorie; dar trebuie doar sa fim rapiti, ca sa-L intalnim si, mai inainte ca El sa Se arate tuturor, noi vom fi deja impreuna cu El si ne vom arata impreuna cu El.

Aceasta nu stabilește timpul rapirii, ci, ceea ce este mai însemnat, arată clar deosebirea întreaga dintre felul relațiilor sfinților cerești cu Hristos și al celor ce îl vor vedea pe El numai atunci când El se va arăta. Unii sunt binecuvântați sub domnia Lui și sunt în legătură cu pământul; ceilalți sunt identificați cu El însuși, cu Cel ce va domni, se arată și împărătesc împreună cu El. Ori de câte ori adevărul acesta este umbrit, Satan este la lucru.

Sunt adevăruri comune tuturor, cum este cel de a fi arătat înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Sunt acelea care aparțin credinței. Și așa este asocierea noastră cu Hristos, Cel dintâi născut dintre mai mulți frați, noi fiind mireasa Lui și trupul Lui. Cine aștepta arătarea lui Hristos ca timpul în care va fi cu El, a tagaduit adevărata speranță și adevărata relație a Adunării cu Hristos. În această problemă nu poate fi vreun compromis. Necunoașterea privielgiului este un lucru (și așa este partea noastră a tuturor, într-un fel sau altul), iar tagaduirea lui este cu totul alt lucru.

Când am înțeles odată că ne vom arăta împreună cu Hristos și că prin urmare așteptarea noastră imediată cu privire la venirea lui Hristos nu mai este arătarea Lui, ci rapirea, tot felul nostru de gândire și toate afecțiunile noastre spirituale sunt schimbate. Propria noastră așteptare este nu atât gloria în care ne vom arăta împreună cu El, oricât de minunată ar fi ea, ci: „Eu voi veni și va voi lua la Mine însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” „Și astfel vom fi pentru totdeauna cu Domnul.” Trei cai felurite de prezentare a venirii din nou a Domnului Hristos se găsesc în Scriptură. Este întâi faptul general. Noi nu așteptăm ca lucrurile să ducă spre un sfârșit necunoscut, de nimicire. Ne-am întors la Dumnezeu ca să așteptăm pe Fiul Său din ceruri. Nimic precis și deosebit nu ne este prezentat totuși aici. Gândim că lucrurile nu vor continua așa cum erau de la creația lumii. Hristos va veni iar și noi îl așteptăm pe El. Acesta e gândul care rămâne în orice creștin care a fost învățat, oricare i-ar fi nivelul de lumină pe care l-ar putea avea cu privire la detalii. El îl aștepta pe Hristos și astfel, din punct de vedere moral, chipul acestei lumi s-a dus pentru el: obiectul așteptării lui este în alta parte.

În al doilea rând, lumea aceasta ajunge o privelistă de confuzie și de rautate în fața spiritului său. El știe că lumea va fi coaptă în răzvrătire și că Dumnezeu o va judeca prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta. Știe că Hristos va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și împărăția Sa, și că El își va stabili împărăția pământescă prin judecată. Știe apoi că judecata Lui va fi arătată în carmuirea celor sfinți în acel timp, că acesta va fi timpul când răspunderea sfinților va

fi aratata. El Se va intoarce si slujitorii Lui vor da socoteala de ce au facut, si unuia i se va da sa fie peste zece cetati, altuia peste cinci cetati. El stie ca aratarea lui Hristos este in mod firesc si necesar in legatura cu aratarea judecatii. De aceea, in Scriptura, el gaseste mereu raspunderea in legatura cu aceasta venire.

In al treilea rand, alaturi de faptele venirii lui Hristos si a aratarii dreptatii este, prin har, un privilegiu special, asocierea sfintilor cu Hristos, care trebuie de asemenea sa aiba loc. Fara indoiala ca sfintii vor fi aratati inaintea scaunului de judecata al lui Hristos, ca sa dea o socoteala despre ei insisi lui Dumnezeu. Dar aceasta aratare nu este despartita de privilegiul lor, pentru ca ei vor ajunge acolo, fiind deja asemenea Lui. Da, El Insusi vine ca sa-i pregateasca pentru aceasta clipa. Si aceasta asociere cu Hristos este facuta nu prin aratarea lui Hristos, asa cum am vazut, ci prin venirea Lui ca sa-i primeasca la El Insusi, acolo unde este El. El ii introduce in casa Tatalui, iar in imparatie ii asaza pe scaunul de domnie ceresc, impreuna cu El. Toate acestea se implinesc la venirea Lui, care ii face, inviati sau schimbati, sa intampine pe Domnul in vazduh. Aceasta este rapirea sfintilor, care are loc inainte de aratarea lui Hristos impreuna cu ai Sai; atunci ei se vor arata impreuna cu El. Cand va avea loc rapirea, El nu Se va fi aratat inca.

Caracterul ceresc al Adunarii

Asa este invatatura generala a rapirii Adunarii, o invatatura de cea mai mare insemnatate. Si este sa, pentru ca ea este strans legata de relatia dintre Adunare si Hristos, de intreaga ei despartire de lume si de soarta ei. Ea este actul care ii incununeaza indreptatirea. Aceasta rapire dinaintea aratarii lui Hristos este obiectul unei revelatii deosebite, asa cum am vazut in Coloseni 3.4.

In ce priveste timpul acestei rapiri, nimeni, desigur, nu stie cand va fi. Insa deosebirea dintre rapire si aratare este foarte bine delimitata in ceea ce este mai important. La aratare are loc judecata acestei lumi; de aceea ea este pusa in legatura cu lumea si ii termina istoria. Si inainte ca aceasta istorie sa fi ajuns la rezultatul ei care ne este descoperit, evenimentele descoperite trebuie sa fi avut loc si obiectele judecatii trebuie sa fi aparut pe scena si sa se fi intamplat ce este prezis cu privire la ele. Adunarea inasa este asociata cu Hristos, care este deja plecat de aici; ea nu este din lume, asa cum nici El nu era; ea este inviata impreuna cu El si viata ei este ascunsa cu El in

Dumnezeu. Nu exista eveniment pamantesc intre ea si cer. Ea trebuie sa fie stransa laolalta si Hristos sa Se ridice de pe scaunul de domnie al Tatalui, ca s-o primeasca; aceasta e totul.

Convingerea ca Adunarea este cereasca in chemarea ei si in relatiile ei cu Hristos, nefacand parte din cursul evenimentelor de pe pamant, ne face rapirea ei simpla si clara. Si, de alta parte, aceasta ne arata ca tagaduirea rapirii ei coboara Adunarea intr-o pozitie pamanteasca si ii distruge tot caracterul si pozitia ei spirituala. Chemarea noastra este sus. Evenimentele sunt pe pamant. Profetia nu se refera la cer. Speranta crestinului nu e deloc un subiect profetic; asteptarea lui este totdeauna ca Hristos va veni si il va lua la El, pentru ca acolo unde este El sa fie si cel ce este crestin.

Asteptarea imediata a rapirii

Desi s-a raspuns deja la o intrebare, poate ca e bine s-o mai punem aici: Cand are crestinul sa astepte pe Domnului? Raspund: totdeauna. Acesta este dreptul lui spiritual, este atitudinea lui corecta. Starea lui spirituala potrivita este caracterizata de asteptarea Lui in orice clipa, permanent. "Sa fiti ca niste oameni care asteapta pe stapanul lor sa se intoarca de la nunta, ca sa-i deschida indata cand va veni si va bate la usa. Ferice de robii aceia pe care stapanul ii va gasi veghind la venirea Lui! Adevarat va spun ca el se va incinge, ii va pune sa stea la masa si se va apropia sa-i serveasca... Voi deci fiti gata, pentru ca Fiul Omului va veni in ceasul in care nu va ganditi." (Luca 12.36-40.) Si dupa ce vorbeste de lucrarea celor sfinti, Domnul adauga: „Ferice de robul acela pe care stapanul, la venirea lui, il va gasi facand asa; adevarat va spun ca il va pune peste toata avutia sa. Dar daca robul acela zice in inima lui: „Stapanul meu intarzie sa vina" si incepe sa bata pe servitori si pe servitoare,... partea lui va fi cu cei necredinciosi" (versetele 43-46).

Aici, ca un principiu general — pentru ca nu este vorba numai de rapire — asteptarea constanta a Domnului, ca un lucru permanent prezent, este data ca o caracteristica a celor ce vor fi binecuvantati atunci cand va veni Domnul si care vor stapani peste toate lucrurile. Ceea ce-l duce pe slujitorul cel rau in toate relele acelea este nu tagaduirea venirii Domnului, ci pierderea sensului asteptarii in orice clipa a venirii Lui.

Aceasta a fost originea departării Adunării de la simplitate și caderea ei în autoritatea clericală și lumească — cauza pierderii autorității ei spirituale. Sfinții însă au ieșit afara din tabără, au parasit lumea și religia lumească, pentru ca să-L întâlnească pe Mire. Aceasta stare îi caracterizează, ca un lucru permanent prezent. Adunarea a fost chemată iar la poziția și starea ei spirituale dintâi, prin înnoirea așteptării imediate a Domnului. El a întârziat de fapt, iar sensul venirii Lui s-a pierdut. „Iată, vine Mirele!” a fost strigatul care i-a trezit și i-a pregătit pe credincioși. Nu evenimente, nu împrejurări pământești, nimic din toate acestea nu pot să întrerupă sau să modifice chemarea primită. Ei ies afara, să-L întâlnească. Nu vreun alt lucru, nu încurcările din carmuirea acestei lumi, nimic chiar din felul Lui de a Se purta cu cei ce vor lua parte la ospatul nuntii (legătura Sa cu evreii). Ei vor veni înapoi cu El, fiind mai întâi rapiti la El.

În această așteptare imediată trăia apostolul și el învăța această așteptare ca una din cele dintâi învățături ale Duhului Slant, oricare ar fi fost gradul de lumină cu privire la amănunțele pe care cei credincioși l-ar fi avut. Tesalonicenii se întorseseră la Dumnezeu ca să aștepte pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Aveau foarte puțină lumină; dar ei așa au fost învățați, și Pavel este de acord cu

asteptarea lor, ca o mărturie divină față de lume, despre care lumea însăși vorbea. Ei îl așteptau. Nu era vreo explicație profetică a evenimentelor pe care ar fi avut să le aibă înainte; nu exista evenimente, repet, între noi și cer. Fiul lui Dumnezeu va veni din cer. Și ei îl așteptau.

Din acest fapt ei traseră unele concluzii gresite, pe care Pavel l-a corectat (și au făcut apoi o altă greșală, datorită influenței unor învățatori mincinoși, cum vedem în a doua epistolă). Dar așteptarea lor constantă era ce trebuia să fie, era dreaptă. Însuși cuvântul folosit aici vorbește de așteptare; și însuși Pavel aștepta. El le spune: "Noi care suntem vii și rămânem la venirea Domnului." Ni se spune că aceasta ar fi o anumită clasă în care Pavel se recunoscă pe sine însuși, arătând astfel că ei puteau și trebuiau să aștepte venirea Domnului. De ce nu și noi?

Dar erau, așa cum am văzut, greșeli. Tesalonicenii se întristaseră pentru cei ce muriseră din cauza numelui lui Isus. Se temeau că nu cumva (atât de mult îl așteptau ei pe Hristos în timpul vieții lor) aceștia să nu mai fie prezenți ca să se bucure de venirea Lui. Pavel corectează această greșală, arătându-le că întâi morții vor învia, și apoi cei vii vor întâmpina pe Hristos, împreună cu ei. Și el nu slăbește nicidecum așteptarea permanent prezentă a lui Hristos de către tesa-

loniceni, in timpul vietii lor, ci, mai mult, le confirma acest adevar prin asocierea lui insusi cu ei in aceasta asteptare.

Faptul ca era o concluzie gresita trasa din asteptarea tesalonicenilor, incat ei erau tulburati cu privire la sfintii care mureau, da o putere neobisnuita cuvantului apostolului. Cu cata grija i-ar fi indreptat el, daca ei ar fi fost gresiti in privinta aceasta, si le-ar fi aratat ca el niciodata nu i-a condus si nici n-ar avea de gand sa-i conduca la o astfel de asteptare — ca aceasta ar fi fost o cale gresita si sentimentala de a privi venirea Domnului. Cum le-ar fi aratat el (ocazia si nevoia de corectare a greselii fiind astfel oferita), cum fac multi acum, ca ar fi multe alte evenimente care sa se intample, multa istorie a bisericii si a lumii sa se scurga, inainte ca sa poata veni Domnul. Dar tocmai dimpotriva, el corecteaza greseala pe care ei o facusera cu privire la cei ce murisera, aratandu-le ca ei trebuie sa invie intai; iar ei, fiind schimbati toti, vor merge impreuna sus; si confirma in modul cel mai puternic propna lor asteptare, prin asocierea lui insusi cu ei, asa cum am spus

S-a inselat oare Pavel, asa cum pretind rationalistii si confirmand si altora acest gand. Sigur ca nu! Clipa venirii Domnului nu s-a descopent, asa cum stim. Asteptarea constanta era insa dreapta. Ea producea o insufletire a asteptarii Lui, curaj in persecutie, vioiciune si prospetime in asocierea inimii cu persoana Domnului si aprobarea Lui personala. Pavel va culege roadele binecuvantate ale asteptarii lui, atunci cand va sosi clipa. Tesalonicenii au cules roadele ei in fiecare zi,

in vioiciunea credintei lor, in stralucirea asteptarii lor si in osteneala dragostei lor. Tot in felul acesta suntem si noi inviorati. Tesalonicenii dau o marturie de prospetime a dragostei, de darnicie a inimii si de superioritate in imprejurari, cum nici o alta epistola in Scriptura nu ne ofera un exemplu asemanator. Ar fi ceva mai mult entuziasm intre crestini, daca ei s-ar intemeia pe aceasta speranta coniiirmata de apostolul apostolul insusi.

Pentru totdeauna cu Domnul 1 Ttesaloniceni 4

Tesalonicenii erau permanent in asteptarea Domnului. Ea era speranta lor apropiata si imediata, in legatura cu viata lor de toate zilele. Ei Il asteptau mereu, ca sa-i ia la El. Ei se intorsesera la Dumnezeu ca sa astepte pe Fiul lui Dumnezeu din cer.

Dar se gandeau ca sfintii care murisera de curand nu aveau sa mai fie impreuna cu ei, ca sa fie rapiti si ei. Apostolul le clarifica gandul acesta si face deosebire intre venirea lui Hristos ca sa rapeasca pe ai Sai, si ziua Domnului, care va fi o zi de judecata pentru lume. Ei nu aveau de ce sa fie nelinistiti pentru cei ce murisera in Hristos, asa cum erau cei ce nu aveau speranta. Si motivul pe care el il da pentru aceasta este o dovada a legaturii stranse dintre viata lor spirituala si asteptarea intoarcerii personale a lui Hristos, ca sa-i ia in gloria cereasca.

Apostolul, mangaindu-i cu privire la fratii lor care murisera, nu le spune o vorba despre bucuria pe care ei o au in ceruri. Era necesara o descoperire speciala ca sa-i faca sa inteleaga ca cei ce murisera mai inainte vor avea si ei parte de evenimentul acesta. Si partea lor era asemanatoare cu a lui Hristos: El a murit si a inviat, si tot asa va fi si cu ei. Iar cand El Se va intoarce in glorie, Dumnezeu ii va aduce si pe ei — tot asa cum ii va aduce si pe ceilalti care traiau — impreuna cu El.

Apostolul da explicatii mai amanuntite despre venirea Domnului, in forma unei revelatii deosebite, aratand ca, asa cum ei vor fi cu El, tot asa vor si veni cu El, atunci cand Se va arata. Cei in viata nu vor lua-o inaintea celor adormiti in Domnul. Insi Domnul va veni, ca Cel ce este Cap al oastei Sale ceresti, imprastiata pentru un timp, ca sa-i adune la Sine. El ia cuvantul, glasul arhanghelului se face auzit si trambita lui Dumnezeu suna. Cei morti in Hristos vor invia intai, adica inainte ca cei vii sa fie rapid. Iar noi, care vom fi atunci, vom fi rapid si vom merge impreuna cu ei in nori, ca sa intampinam pe Domnul in vazduh. Si asa vom fi totdeauna cu Domnul.

Asa S-a inaltat Domnul Insi la cer. Si noi in toate privintele trebuie sa dm ca El, aici fiind o anumita imprejurare in care vom fi ca El. Fie schimbati, fie inviati dintre cei morti, noi toti vom fi rapid in nori. Si tot in nor S-a inaltat El la cer. Si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

In locul acesta, unde apostolul explica amanuntele rapirii noastre la Domnul, in vazduh, nu se spunc nimic despre venirea Sa pe pamant. Este numai inaltarea noastra (asa cum El a fost inaltat), ca sa fim impreuna cu El. In ce ne priveste, aici apostolul nu vorbeste de nimic altceva decat despre strangerea noastra laolalta, ca sa fim impreuna cu El. Nu se spune nimic nici despre judecata, nici despre aratarea Lui, ci numai de faptul asocierii noastre ceresti cu El, pentru ca parasim pamantul tot asa cum si El l-a parasit. Si lucrul acesta este deosebit de pretios. Deosebirea este aceasta: El Sa inaltat pe baza meritelor Lui; in ce ne priveste, glasul Lui cheama

pe cei morti și ei ies din morminte, iar cei vii fiind schimbați, toți sunt rapiti împreună. Este un act solemn al puterii lui Dumnezeu, care pecetluiește viața creștinilor și lucrarea lui Dumnezeu, și îi aduce pe ai Săi în gloria lui Hristos, ca fiind însoțitorii Săi cerești. Privilegiu glorios! Har pretios! A-l pierde din vedere înseamnă a distruge chiar caracterul bucuriei noastre și așteptarea noastră.

Alte evenimente vor urma, ca rezultat al aratării Sale. Dar aceasta este poziția noastră, așteptarea noastră: vom părăsi pământul, așa cum a făcut și F.1, vom fi pentru totdeauna cu El.

Și cu astfel de cuvinte avem să ne mângaiem unii pe alții, când cei credincioși adorm în Hristos. Ei se vor întoarce împreună cu El, atunci când El Se va arăta. Dar în ce privește poziția lor, ei vor pleca de aici întocmai ca El, fie înviați dintre cei morți, fie schimbați, ca să fie pentru totdeauna cu Domnul.

Toate celelalte lucruri se referă la carmuirea pământului de către El. Desigur, acesta este un subiect important, o parte a gloriei Sale; și noi vom avea parte în ea. Dar nu aceasta este partea noastră cea deosebită; partea noastră este să fim împreună cu El, să fim ca El și chiar să plecăm (când va veni timpul) în același fel ca El, dintr-o lume care L-a respins pe El, care ne respinge și pe noi și care va fi judecată.

Repet: A pierde lucrul acesta, înseamnă a pierde partea noastră esențială. Totul se cuprinde în cuvintele acestea: „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Cu El, înainte de a veni ziua Domnului

Dar împrejurările prin care treceau tesalonicenii erau foarte grele. Și dacă ei erau plini de dragoste, erau totuși tineri în credință. Ei auziseră că va veni ziua Domnului, o zi teribilă de necaz și de judecată. Invățătorii mincinoși au venit și au căutat să le rastoarne gândirea, pretinzând chiar o scrisoare de la Pavel și unele declarații ale Duhului, că acea zi ar fi venit chiar. Dar așteptarea s-a slăbit într-un fel, datorită suferințelor lor (acum aspotolul vorbește numai de credință și dragostea lor, 2 Tesaloniceni 1.3) și această tulburare a gândurilor lor nu este greu de înțeles, ei fiind cu totul fără experiență și supuși încercării. Dar Domnul era acolo ca să-i ajute, așa cum eel rău era ca să-i tulbure.

Traducerea exactă a versetului 2 Tesaloniceni 2.2 este: „ca și cum ziua Domnului ar fi chiar de față.” Este cuvântul prezent, de față, în contrast cu ce poate să vină. Ei erau tulburati și

framantati de impresia ca ziua Domnului, acea zi mareata si inspaimantatoare ar fi venit chiar, ar fi fost prezenta. Nu este de mirare atunci ca apostolul nu le putea vorbi de speranta lor.

Inainte ca apostolul sa se atinga de greseala lor si sa dezvaluie ordinea adevarata a evenimentelor, cu o intelepciune cereasca el le aduce gandirea la o stare de liniste, de usurare. Aceasta face el in primul capitol. El se lauda cu rabdarea si credinta lor in persecutii. Era drept inaintea lui Dumnezeu sa rasplateasca, dand tulburare celor ce ii tulburasera, iar lor, care au fost mlburati, odihna, impreuna cu Pavel si altii (el era asociat cu ei la necaz, dar si la odihna). Iar lucrul acesta va avea loc atunci cand Domnul Isus Se va descoperi intr-o vapaie de foc, ca sa Se razbune pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu si pe cei ce nu asculta de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, atunci cand El va veni sa fie glorificat in sfintii Sai si admirat in toti cei ce au crezut (si tesalonicenii crezusera).

Aici orice lucru este pus la locul lui. In acea zi va avea loc aratarea lui Hristos in glorie. Daca acea zi ar fi fost de fata atunci, ar fi avut loc atunci, El n-ar fi tulburat nicidecum pe cei ce sunt ai Sai, ci pe cei ce ii tulbura pe ei. Aceasta este o problema a dreptatii lui Dumnezeu. Deci persecutia teribila prin care treceau tesalonicenii nu era decat o garantie inaintea lui Dumnezeu Cel drept ca atunci cand va veni imparatia, ei vor avea parte de odihna si glorie. Ei nu vor avea parte de tulburare atunci cand Hristos Se va arata si cand imparatia se va stabili prin judecata. In acea zi partea lor va fi usurare si desfatara. Si intr-adevar, mai mult decat atat, ei vor fi admiratia lumii, sau mai degraba Hristos in ei, in acea zi.

Astfel, introducand pe Hristos si caile drepte ale lui Dumnezeu, toate deveneau pe cat se poate de clare si inelatoria se risipa. Gandurile tesalonicenilor erau restabilite. Asa este totdeauna: introdu pe Hristos si caile lui Dumnezeu, si totul devine clar si pace. Ei pot acum, in pace si cu sufletul restabilit, in care adevarurile cunoscute isi aveau loc, sa primeasca o lumina proaspata si satisfacatoare in problema care ii tulburase.

In 2 Tesaloniceni 2 apostolul dezvaluie adevaruri suplimentare. El spusese deja tesalonicenilor ca ei vor fi rapiti ca sa intampine pe Domnul in vazduh. De aceea, existenta lor in ziua lui Hristos pe pamant era un lucru cu totul imposibil; ei ar fi trebuit sa fie in cer cu Cel ce va aduce mania, inainte de a veni ea. El insista asupra acestui motiv. Ei isi inchipuisera (sau cel putin fusesera tulburati in privinta aceasta de invatatori mincinosi) ca ziua Domnului ar fi fost de fata, prin urmare fara venirea lui Hristos. De aceea el le spune: „Cat priveste venirea Domnului

nostru Isus Hristos si strangerea noastra laolalta cu El, va rugam, fratilor, sa nu va lasati clatinati asa de repede in mintea voastra, nici sa nu va tulburati ca si cum ziua Domnului ar fi venit chiar." Amandoua faptele si amandoua impreuna dovedeau ca ziua Domnului nu era atunci; ziua Domnului nu putea fi impotriva celor ce erau ai Domnului. De aceea el ii duce pe un teren pozitiv: Hristos trebuie sa vina pentru aceasta si partea lor era sa fie stransi laolalta sus la El, inainte de a veni ziua.

Un alt lucru care arata ca ziua nu venise atunci (aceasta idee fiind temeiul rationamentului apostolului si ocazia scrierii intregii epistole) era ca ziua aceea nu va veni pana ce nu va fi venit lepadarea de credinta si se va fi descoperit omul pacatului. Inainte ca ziua Domnului sa poata fi pe pamant, unele evenimente trebuie sa aiba loc — si ele vor fi obiectul judecatii. Astfel, insasi greselile tesalonicenilor au dat ocazie la precizarea unei lumini mai clare si mai sigure.

Si trebuie sa remarc aici ca, a confunda ziua Domnului cu venirea Sa ca sa rapeasca Adunarea esie o greseala nu numai de termeni, ci o pervertire a intregii naturi a relatiilor dintre Hristos si Adunare, de asemenea dintre Hristos si lume, o lume apostata. Este in acelasi timp o pierdere a intregii privelisti a felului de a fi al zilei care va veni in lume, despre care Vechiul Testament este plin, ca si Noul. A amesteca acestea cu „voi veni din nou si va voi lua la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi”, inseamna a confunda felul intreg de purtare al dragostei lui Hristos fata de ai Sai, cu groaza aratarii pe care orice ochi o va vedea. Aceasta inseamna a confunda vapaia focului unei judecati nimicitoare cu cea mai scumpa incredere pe care o da harul; inseamna a cohort speranta celor sfinti intemeiata pe harul in totul desavarsit si pe adevarul lui Hristos, la nivelul unui eveniment comun tuturor si teribil in maretia lui.

Practic, aceasta ar fi stabilirea greselii pentru a carei corectare a fost scrisa a doua epistola catre Tesaloniceni. Nu numai ca se da deoparte revelatia deosebitoare a rapirii noastre ca sa intampinam pe Domnul in vazduh si existenta si pozitia deosebita a Adunarii, dar se tagaduie si pozitia pe care o vom avea impreuna cu Hristos atunci cand El Se va arata. Cand El Se va arata, ne vom arata si noi impreuna cu El. Atunci El va veni sa fie glorificat in sfintii Sai si admirat in toti cei ce cred (nu sa-i rapeasca la Sine). Scriptura este atat de clara pe cat este posibil. Cine confunda ziua Domnului cu venirea Lui ca sa rapeasca Adunarea, nu cunoaste nici ce este aceasta zi, nici venirea Lui, nici Adunarea.

Deosebirea dintre venirea Lui pentru rapire si aratare

Nu asteapta cei sfinti venirea Lui pe pamant si aratarea Lui? Fara indoiala; dar nu ca timp al venirii cu El. Repet, ei se vor arata impreuna cu El; ca unii care umbla pe pamant, ei asteapta acest eveniment. Ei asteapta aceasta aratare a Lui, ca eel mai maret act al carmuirii lui Dumnezeu, in care Hristos este glorificat atat in corectarea lucrurilor de pe pamant, cat si in raspunderea care isi va primi rasplata. Aratarea Lui este actul cel mare al desfasurarii puterii care va pune orice lucru la locul lui potrivit judecatii dumnezeiesti, si prin care se va pune capat puterii raului. Dar ei n-o asteapta ca pe un eveniment care are sa aduca binecuvantarea lor personala potrivit harului suveran in relatia lor cu Hristos, care le este proprie (adica pozitia lor in casa Tatalui).

Aratarea lui Hristos va fi stabilirea deplina a puterii dumnezeiesti in carmuire si rezultatul raspunderii. Rapirea Adunarii inasa si introducerea ei in casa Tatalui va fi implinirea harului suveran fata de sfinti in binecuvantarea lor individuala deplina; ea va fi implinirea asteptarilor pe care li le-a dat comuniunea cu Tatal si cu Fiul. Un alt rezultat deosebit va urma pentru Adunare: nunta Mielului. Dar aceasta va fi ceva cu totul deosebit si special, nu perfectarea harului individual.

Nimeni nu poate sti clipa rapirii. Caracterul ei deosebit este vital pentru cel inaintea caruia i s-a adus adevarul acesta. Voi cita acum cateva texte de amanunt care arata ca vom fi scutiti de necazul prezis, un timp in care se va gasi lumea si intr-un mod special poporul evreu, care se va inapoia in tara lui. In cuvintele catre adunarea din Filadelfia, in legatura cu evenimentul apropiat al venirii Dom-nului si, dand ca temei al promisiunii faptul ca ei vor fi tinut cuvantul rabdarii lui Hristos, se spune ca ei vor fi paziti de ceasul incercarii care va veni peste lumea intreaga, ca sa incerce pe cei ce locuiesc pe pamant. Descrierea aceasta din urma a persoanelor este deseori data in Apocalipsa si ea spune, desigur, mai mult decat ca ei loeuiese pe pamant: ei sunt caracterizati de faptul ca isi au locul aici pe pamant.

In Apocalipsa 12.10-12 se spune: „Si am auzit in cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mantuirea, puterea si imparatia Dumnezeului nostru si stapanirea Hristosului Lui, pentru ca acuzatorul fratilor nostri, care zi si noapte ii acuza inaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sangele Mielului si prin cuvantul marturisirii lor, si nu si-au iubit viata chiar pana la moarte. De aceea, bucurati-va, ceruri si voi care locuiti in ceruri! Vai de voi, pamant si mare!"

Aici nu este vorba de rapire, deoarece ea va fi avut loc înainte și este inclusă în rapirea copilului de parte barbatească, pentru că Adunarea este una cu Hristos și va stăpâni peste națiuni împreună cu El. Dar găsesc aici o descoperire clară că în cei trei ani și jumătate dinaintea sfârșitului (adică jumătatea de săptămână a lui Daniel), Satan este aruncat jos, acuzatorul fraților nu mai este în ceruri, victoria celor acuzați a sosit, încercarea lor a trecut. Ei fuseseră în încercare, în luptă, și au fost învingători, iar lupta s-a sfârșit pentru locuitorii cerului. Ea începe, printr-o manie mare a lui Satan, pentru locuitorii pământului. Fuseseră persecutați, fuseseră omorâți. Pentru unii, acestea au încetat, pentru alții abia încep. Și observați, acesta este exact timpul despre care vorbește Daniel, despre care Domnul aminteste cu privire la un neșab cum n-a mai fost de la întemeierea lumii.

N-am nici cea mai mică îndoială că femeia din Apocalipsa 12 îi reprezintă pe evrei. Îmi dau seama că în ce privește ramasa semintei ei s-au ivit greutăți din cauza expresiei „marturia lui Isus Hristos”. Dar răspunsul este chiar în aceeași carte: „Duhul profetiei este marturia lui Hristos.” Va fi o mărturie profetică, nu a Adunării, ci un lucru cu totul diferit. Compară cu această sfârșitul capitoului 50 din Isaia, unde despre ramasa se spune în mod deosebit că ascultă glasul Robului Sau (adică al lui Hristos ca profet).

Când oamenii nu sunt învățați de Dumnezeu, chiar și numai unele greutăți marunte ascund și înlătură adevăruri mari și fundamentale, de care un copil, învățând de la Dumnezeu în simplitate, nu s-ar putea departa. Și într-adevăr, ori de câte ori relațiile dintre Hristos și Adunare nu sunt înțelese, raționamentele cu privire la mărturia pe care Scriptura o da cu privire la ramasa evreiască și la Adunare pot duce doar la un întineric mai adânc.

Este bine dacă cititorul a prins adevărul dovedit clar de Scriptura că există o ramasa evreiască distinctă la sfârșit, cu speranțe evreiești date de Dumnezeu și cu un caracter evreiesc. De asemenea trebuie cunoscut că Adunarea își are asocierea ei proprie și deosebită cu Hristos, așa cum este trupul cu Cel ce este Capul, adusă în această unitate de către Duhul Sfânt trimis din cer aici pe pământ.

Dacă am înțeles că nu vom rămâne aici pe pământ până ce Se va arăta Hristos, deoarece este spus clar — este revelat — că noi ne vom arăta împreună cu El atunci când El Se va arăta, vom ține seama de limitele (de semnele de hotăr) care ne vor conduce cu bine prin amanunte.

Si prin cunoasterea acestor limite, amanuntele nu-1 vor scoate pe cititor de pe drumul principal, nu vor slabi niciodata legaturile dumnezeiesti care sunt facute, de care sentimentele cele mai sfinte si mai pretioase sunt dependente in mod necesar si in care isi au in adevar originea. Si acest din urma motiv face aceste subiecte deosebit de vitale si importante gandirii mele. Toate sentimentele corecte depind de relatii constituite dumnezeieste, si nu pot exista in afara lor. Daca nu cunosc relatia dintre Adunare si Hristos si pozitia in care El ne-a asezat impreuna cu El Insusi inaintea Tatalui, nici un sentiment potrivit cu aceste pozitii n-ar putea avea loc in sufletul meu; iar discernamantul meu spiritual si judecata in toate privintele vor suferi in aceeasi masura.

Adunarea nu trece prin necazul cel mare

Cu privire la trecerea prin necazul cel mare (o problema despre care fiecare stie ca este privita in legatura cu acest subiect) Scriptura mi se pare foarte simpla. De ce poti sa spui ca va fi un necaz? Se va raspunde: Unele texte din Scriptura spun acest lucru. Adevarat; dar nu exista text care sa vorbeasca despre necazul acesta si care sa nu arate ca nu pentru Adunare este necazul. Din cate imi dau seama, textele acestea sunt: Ieremia 30.7, Daniel 12.1, Matei 24.21, Marcu 13.19, la care putem adauga Apocalipsa 3.10 si 7.14. Nu-mi amintesc altele care sa vorbeasca despre acest subiect. Si cine se va gasi in necazul despre care vorbesc textele acestea din Scriptura? Doar Apocalipsa 7.14 ar putea lasa deschisa o nedumerire foarte mica; voi spune ceva si despte acest text. In toate acestea este cu totul evident ca despre evrei se spune ca vor fi in necazul acesta — si nicidecum despre Adunare.

Ieremia ne spune ca „este un timp de necaz pentru Iacov”, o zi cum nici una n-a fost ca ea. Aceasta arata pentru cine este necazul. Daniel ne arata ca „va fi un timp de stramtorare cum n-a mai fost de cand sunt natiumle si pana la timpul acesta.” Poporul lui Daniel, asa cum spune toata profetia, este pus aici la incercare si scris in carte.

Domnul Isus, cand aminteste aceste cuvinte in Matei 24, nu lasa nici cea mai mica indoiala ca este vorba de cei din Israel si chiar numai din Palestina sau chiar numai din Iudeea si Ierusalim. Ei au sa fuga spre munti. Uraciunea pustiirii va fi in locul sfant. Cei de la camp sa nu se intoarca acasa. Vor fi zile de razbunare, ca sa se implineasca ce este scris. Ei trebuie sa doreasca mult ca aceasta fuga sa nu fie in zi de sabbat. Intr-un cuvant, necazul este in Ierusalim, in Iudeea si printre

evrei. Despre Marcu 13.15 nu este cazul sa vorbim, deoarece prezinta foarte clar acelasi eveniment. Deci Ieremia, Daniel si Domnul Insusi in Matei si Marcu, citand pe Daniel, spun ca necazul cel mare ii priveste pe evrei: el este un timp de necaz pentru Iacov.

Apocalipsa 3 vorbeste de un ceas al incercarii si se spune ca va veni peste lumea intreaga, ca sa incerce pe cei ce locuiesc pe pamant. Este aici ceva general; este nu numai necazul cel mare de la Ieremia, Daniel si Matei, care este exclusiv pentru evrei. Aici se vorbeste despre Adunare. Dar ce se spune despre ceasul acesta al incercarii, cand este vorba de Adunare, care asteapta pe Hristos? "Te voi pazi de ceasul incercarii." Deci textele care vorbesc despre acel necaz cum n-a mai fost vreun altul asemanator, toate spun la fel, ca este un necaz pentru evrei, si nu pentru Adunare. Textul care, fiind adresat bisericii, se refera la un ceas de incercare, vorbeste de o promisiune pretioasa, ca, deoarece a pazit cuvantul rabdarii lui Hristos, si ea va fi pazita de ceasul acesta.

Apocalipsa 7.14 este un loc neclar pentru multi. Este un semn ca se poate sa fie lucrarea vrajmasului, cand se ia un text neclar multora, ca sa tulbure gandurile celor sfinti si sa-i faca in felul acesta sa nu mai fie siguri de adevaruri mari si simple. Asa este si cu textul acesta. Ca nu despre Adunare este vorba in locul acesta, este clar cand cunoastem promisiunea facuta Filadelfiei. Si toate confirma lucrul acesta. Aici este vorba de o clasa deosebita de a batranilor, care reprezinta pe imparatii si preotii ceresti ai lui Dumnezeu. Unul din batrani explica cine sunt aceia. In versetul 15 se spune ca „Cel ce sta pe scaunul de domnie Isi va intinde cortul peste ei.” Greu ar mai putea incapa vreun indoiala ca aici este o aluzie la norul care era un adapost pentru Israel (Numeri 9.18).

Aici, singurele binecuvantari despre care se vorbeste sunt adapostul, hrana, potolirea setei si incetarea durerii. Ei vin dupa pecetluirea celor alesi din cele douasprezece semintii ale lui Israel, ca o clasa deosebita de toti dinainte, o clasa noua si distincta de a batranilor. De aceea pozitia lor este cat se poate de diferita de a celor din capitolul 5.10. Se vorbeste despre ei si se da explicatia cine anume sunt. Dar, in afara de faptul ca ei stiu ca mantuirea este a lui Dumnezeu si a Mielului, nu se mai spune altceva. Ei sunt adapostiti, adapati, hraniti, binecuvantati, dar nu iau parte in totul cu ceilalti. In adevar, batranii nu aduc vreo lauda aici. Acestia au privilegiul de a servi lui Dumnezeu fara incetare in templu. (Este de observat ca in Ierusalimul ceresc nu este templu; atunci, serviciul despre care este vorba aici nu se face in acest loc binecuvantat.)

Si ei nu au parte de scena de mai inainte, care preamareste si dezvaluie faptele lui Dumnezeu. Dimpotriva, asa cum am vazut, cei dinainte sunt prezentati ca o clasa separata, in stare sa explice enigma unei alte clase de persoane care se adauga, stand in picioare inaintea tronului si inaintea Mielului. Ei nu fac rugaciuni pentru altii, nu au un limbaj de mijlocire.

A folosi un text ca acesta (in care cei ce au fost in necazul cel mare sunt in mod deslusit deosebiti de ceata batranilor incununati si sezand pe scaune de domnie, deoarece pozitia lor intreaga e diferita) pentru a zadarnici puterea unei declaratii precise, ca cei ce au pazit cuvantul rabdarii lui Hristos vor fi paziti si ei de necazul acesta, este desigur cu totul impotriva unei interpretari sanatoase a Scripturii. Prin urmare care este marturia pe care o da Scriptura cu privire la acest subiect? Sunt sase texte care vorbesc de necaz si datorita carora stim ca va fi un necaz. Patru din ele sunt clare si simple, si ele se refera la evrei; unul precizeaza ca sfintii Adunarii credincioase vor fi paziti de acest necaz; iar cel din urma, vorbind despre natiuni, le deosebeste in modul cel mai clar de cei ce reprezinta Adunarea si sfintii din ceruri — batranii incununati si sezand pe scaune de domnie. Astfel Scriptura este pe cat se poate de clara asupra acestui subiect. Ce ramane? Raman principiile generale. De aceea incercarea de a aduce Adunarea in necazul cel mare — si aici este secretul intregii probleme — insemna a confunda Adunarea cu iudeii si cu lumea, a confunda sperantele lor si incercarile care vin peste ei.

Il astept pe El, nu unele evenimente

O persoana care n-ar putea face deosebire intre invatatura spirituala din ultimele capitole ale lui Ioan si cea din Matei 24, trebuie sa fie cu totul neinstare sa explice atat pe unul cat si pe celalalt. Socotesc ca diferenta dintre "in ziua aceea veti cunoaste ca Eu sunt in Tatal si voi in Mine si Eu in voi" — si "dar, cand veti vedea uraciunea pustiirii sezand in locul sfant, cei ce sunt in Iudeea sa fuga spre munti" este intr-adevar o diferenta mare. Si nu este nicidecum greu sa vezi ca un text se refera la legatura cu Hristos in ceruri, iar celalalt la imprejurarile in care va fi Iersualimul pe pamant, asa cum a fost profetit de Daniel si in care ramasita evreiasca este interesata.

Trebuie sa-L asteptam pe Domnul Isus mereu si sa nu facem asteptarile noastre dependente de unele evenimente. Speranta noastra este speranta Miresei care asteapta sa fie cu mirele,

datorita locuirii Duhului Sfant in noi, si nu este intemeiata pe marturia profetica privitoare la evenimente.

Este clar ca, daca semnele date in evanghelii ar trebui sa fie asteptate de Adunare, atunci eu n-as mai avea de asteptat pe Domnul decat atunci cand acele evenimente s-ar fi implint.

A spune ca am fi lipsiti astfel de cea mai mare parte din evanghelii si din Apocalipsa este cu totul nereal, deoarece privilegiul special al sfinților cerești, este sa cunoasca nu numai ce ii priveste pe ei. De aceea ei sunt "prieteni". Ca sa incurajeze credinta slaba a ramasitei evreiesti incercate, sunt date locuri ca Matei 24. Dar e gresit sa spui ca descoperirea unui adevar catre cineva inseamna ca acest cineva va fi in imprejurările descrise. Ca Adunare, trebuie sa avem o intelegere a toate, deoarece "noi avem gandul lui Hristos". Harul lui Dumnezeu ne comunica si ce se refera la altii.

Nimeni nu poate tagadui ca in Apocalipsa este o tacere indelungata cu privire la Adunare (nu spun cu privire la sfinți) pe pamant, cand au loc judecatile. Despre Adunare se vorbeste inainte de capitolul 4 si i se da un cuvânt la sfarsit, in Apocalipsa 22.

Harul si raspunderea noastra

Pentru a intelege un text ca 1 Timotei 6.14 sunt necesare unele precizari. Rapirea Adunarii nu are nimic a face cu raspunderea. Ea este implinirea binecuvantarii celei mai inalte a harului suveran; Hristos va veni sa ne ia la Sine, pentru ca acolo unde este El sa fim si noi impreuna cu El.

Dar nu asteapta si nu iubesc credinciosii aratarea lui Hristos? Desigur! Toti iubesc aratarea Lui, cand Hristos Isi va dovedi drepturile, iar toata privelistea jalnica prin care trecem va fi luminata de razele soarelui dreptatii, ca o dimineata fara nori, ca stralucirea deosebit de curata de dupa ploaie. In ce priveste partea noastra, aratarea lui Hristos este intr-adevar timpul cand vom fi aratati si noi in glorie impreuna cu El.

Dar a fi rapiti ca sa intampinam pe Domnul in vazduh este binecuvantarea noastra proprie si cea mai inalta. Rapirea este pentru a fi totdeauna cu Domnul; asa incheie apostolul tot ce are de spus cu privire la ea. Cand insa este vorba de carmuirea lui Dumnezeu, ni se spune de aratarea sau manifestarea lui Isus in creatie. De aceea a iubi aratarea Lui este un test, daca ne gasim placerea in autoritatea Lui si in binecuvantarea dumnezeiasca, sau daca ne gasim placerea acolo

unde Satan e stapan. De aceea, cand raspunderea noastra este tratata, se vorbeste de aratarea Lui (2 Timotei 4.8).

Noi toti vom fi impreuna; nu este deosebire. Viata si indreptatirea unui apostol sunt aceleasi ca ale mele. Noi toti vom fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El sa fie Cel dintai-nascut dintre mai multi frati. Dar tesalonicenii vor fi rasplata lui Pavel, nu a noastra. Si fiecare va primi rasplata potrivit cu munca lui; lucrarea fiecaruia va fi aratata.

Venirea Lui ne dezlipeste de toate

Astept. Nu ma gandesc prea mult la locul neconfortabil in care ma gasesc, daca stiu ca sunt aici pentru doua sau trei zile, in trecut. Poate ca as dori sa fie mai bine, dar nu imi fac prea multe necazuri din cauza aceasta, deoarece de fapt nu locuiesc aici. Nu traiesc in aceasta lume, aici mor; si daca se arata cat de putin din viata cea veche, acel putin trebuie dat mortii. Viata mea este ascunsa cu Hristos in Dumnezeu. Eu astept venirea Domnului Isus Hristos, astept pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. El ne va duce acolo unde avem o mostenire nestrucioasa, nepatata si care nu se poate vesteji.

Si toate maruntisurile prin care trecem aici nu sunt altceva decat punerea la proba a inimii, care ar trebui sa ne indrepte acolo unde Domnul Insusi ne va avea cu Sine, si aceasta pentru totdeauna. Si nu este nimic practic mai important pentru lucrarea de fiecare zi, decat asteptarea noastra ca Fiul lui Dumnezeu sa vina din ceruri.

Daca vrei sa stii ce e lumea si sa ai mangaiere pentru sufletul tau, asteapta pe Fiul lui Dumnezeu sa vina din ceruri. Daca as apartine acestei lumi, n-as putea avea mangaiere. Apostolul spune: „Daca numai in viata aceasta ne-am pus nadejdea in Hristos, suntem cei mai de plans dintre oameni.” Si daca ne simtim la noi acasa in ea, va trebui sa intampinam disciplinarea Sa.

Da-mi voie sa intreb: Ce efect are venirea lui Hristos asupra sufletului nostru? Aici trec prin greutati din cauza multor ispite, dar El va veni sa ma ia din toate acestea si sa ma duca la Sine. Ne va surprinde venirea Lui? Te va gasi ea cu multe lucruri pe care va trebui sa le parasesti? Cum se simte inima ta cand este vorba de venirea Domnului Isus Hristos? Te va gasi venirea Lui cu o multime de lucruri pe care ar trebui sa le arunci? Sau vei avea in inima gandul acesta: El, pe care Il astept, vine sa ma ia la El! Aceasta este deosebirea dintre crestini. Daca viata mea toata

este intemeiata pe aceasta asteptare, daca voia Lui e motivul si izvorul ei, voi avea desigur parte de incercarile care sunt necesare; dar venirea Domnului va fi tare mult dorita sufletului meu. El vine sa ma ia de aici la Sine Insusi.

Moartea nu inseamna venirea Lui

Domnul Isus S-a aratat intaia data in adevar fara pacat, tot asa cum va fi si la a doua aratare (Evrei 9.27, 28). Dar atunci cand El S-a aratat pentru prima data, desi fara pacat, a venit totusi sa poarte pacatul (versetul 28). Cand va veni a doua oara nu va mai avea deloc a face cu pacatul. Va veni pentru mantuire, asa cum spune El: „Voi veni din nou si va voi lua la Mine Insumi ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi.” Cea de a doua venire are scopul de a implini toate planurile celei dintai veniri pentru cei ce cred. Acest lucru face din ea „fericita lor nadejde” (Tit 2.13). Evenimentul acesta nu are nimic a face cu moartea (cu care a fost confundat deseori). Departe de asa ceva, atunci cand Domnul Isus Hristos va veni, daca un credincios va fi in viata, nu va mai vedea moartea. Vezi 1 Corinteni 15.51,52; 1 Tesaloniceni 4.15,17. Venirea aceasta nu are nimic a face cu moartea, incat apostolul subliniaza in mod deosebit faptul acesta: „Nu vom adormi toti.” Venirea Lui este aratata ca fiind in contrast cu moartea.

Un alt lucru trebuie notat: „El Se va arata celor ce-L asteapta.” Nici vorba ca aratarea lui Hristos sa fie pentru noi la moarte. Vom pleca, sa fim impreuna cu Hristos. De asemenea in Coloseni 3.4 citim: „Cand Se va arata Hristos, viata noastra, atunci va veti arata si voi impreuna cu El in glorie.” Nu numai ca El Se va arata, dar ne vom arata si noi impreuna cu El. Apoi in 1 Ioan 3.2 este scris: „Stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El.” La venirea Lui, noi avem sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu in glorie (Romani 8.29).

Citim apoi in Filipeni 3.20-21: „Cetatenia noastra este in ceruri, de unde si asteptam ca Mantuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul starii noastre smerite si il va face asemenea trupului Sau de slava.” Multe alte locuri din Scriptura ar putea fi citate, dar acestea vor fi de ajuns ca sa arate ca venirea Lui nu are nimic a face cu moartea. Este vorba de puterea unui Mantuitor viu, care ne smulge din orice influenta a mortii.

Daca Duhul lui Dumnezeu lucreaza in inimile noastre cu putere, ne da acum o partasie buna cu Isus glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Inima celui sfant este indreptata numai spre Hristos Insusi. Si aceasta ne sfinteste. „Noi toti privim cu fata descoperita gloria Domnului...” Care deci

ne este speranta in legatura cu toate acestea? Speranta noastra este sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu in glorie. „Dupa cum am purtat chipul celui din tarana, vom purta si chipul Celui ceresc.” (1 Corinteni 15.49.) Aceasta este dorinta, obiectul sperantei in cel credincios. Acum noi purtam chipul celui facut din tarana, dar asteptarea noastra este sa fim facuti asemenea lui Hristos in glorie. „Stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El”. Nu inseamna ca n-ar fi nici o schimbare morala lucrata chiar de pe acum, dar efectul pe care il are aceasta lucrare este sa ne faca sa dorim sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, atunci, in glorie.

Asa stand lucrurile, Dumnezeu nu putea sa ne dea o speranta mai glorioasa sau mai plina de putere practica in dezlipirea de lume. Dar cand vom fi noi schimbati in chipul Sau? La moarte? Este clar ca nu atunci, deoarece atunci trupurile celor sfinti ar fi in mormant, iar asteptarea noastra este sa avem si trupurile facute asemenea trupului glorios al lui Hristos.

Scriptura vorbeste de oameni care au fost glorificati, dar niciodata de suflete glorificate.

Este mult mai bine sa pleci ca sa fii impreuna cu Hristos (Filipeni 1.23). N-as vrea sa slabesc acest gand. Apostolul Pavel spune: „Chiar in cortul acesta, deci, gemem apasati; nu pentru ca dorim sa fim dezbracati, ci sa fim imbracati, pentru ca ce este muritor sa fie inghitit de viata (adica, ce vreau este sa am acest trup muritor schimbat, fara sa vad moartea). Si Cel ce ne-a facut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Asadar, noi suntem totdeauna plini de incredere.” Increderea pe care o am nu este intrerupta la moarte. Viata din sufletul meu nu va fi afectata de moarte. Daca plec, atunci voi fi impreuna cu Domnul si "imi place mai mult sa parasesc trupul acesta, ca sa fiu acasa la Domnul." Dar vreau ca „ce este muritor sa fie inghitit de viata”, vreau ca lucrul acesta sa fie implinit in mine insumi, sa fiu facut asemenea Lui.

Nu sunt decat patru locuri in Noul Testament in care se vorbeste de bucuria duhurilor despartite de trup. In Luca 23.42-43, talharul care murea spune Domnului Isus: „Doamne, adu-Ti aminte de mine cand vei veni in imparatia Ta”, iar Domnul Isus ii raspunde: „Adevarat iti spun, astazi vei fi cu Mine in rai.” In Faptele Apostolilor 7.59, Stefan spune: „Doamne Isuse, primeste duhul meu!” Apoi sunt locurile din 2 Corinteni 5.8 si Filipeni 1.23.

Vedem in aceste locuri ca sufletul, plecand din aceasta lume, eliberat de necaz, sta intr-un loc unde pacatul nu-l mai poate ajunge si se bucura de Domnul. Totusi nu acesta este obiectul asteptarii noastre; speranta noastra este sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, in glorie; avem sa fim „asemenea Lui”.

Prea iubitilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Si ce vom fi nu s-a aratat inca, dar stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El, pentru ca Il vom vedea asa cum este. Si oricine are nadejdea aceasta in El, se curateste, dupa cum El este curat." Acesta este efectul practic al asteptarii Lui. Nu se spune nicaieri (oricat de fericit este lucrul acesta) ca „cel ce are speranta ca va merge in cer, se curateste". Ce am eu de asteptat? Sa fiu asemenea lui Hristos. Si care este efectul acestei asteptari? Voi cauta sa fiu asemenea Lui, pe cat se poate chiar de pe acum. Acesta este efectul practic in prezent al sigurantei ca vom fi asemenea lui Hristos cand Se va arata El.

Osperanta colectiva

Dar aceasta este o speranta pe care o am impreuna cu toti sfintii, ea nu este numai asteptarea mea individuala. Este speranta Adunarii. De aceea, cand este vorba de cina Domnului, este scris: „Ori de cate ori mancati painea aceasta si beti paharul acesta vestiti moartea Domnului (nu pana la moarte, ci) pana va veni El." (1 Corinteni 11.26.) Iata temelia asteptarii noastre comune: moartea Domnului Hristos. Si noi vom continua sa aratam acest lucru pana ce El va veni din nou sa ne ia la Sine.

Daca ma gandesc la moarte, la plecarea mea ca sa fiu impreuna cu Hristos, ma gandesc la mine insumi. Voi fi eu fericit, dar inca nu va fi aratata gloria intregii Adunari. Cand insa va veni Hristos, orice sfant va fi acolo si Hristos va vedea atunci rodul muncii Lui si va fi inviorat. Mireasa va avea pe Mire si Mirele va avea Mireasa. Nu este numai faptul izolat ca eu voi fi fericit. Duhul lui Dumnezeu ma face sa ies din mine insumi, gandind la lucrul acesta, ca sa fiu una cu tot trupul lui Hristos. Domnul Hristos va avea aceasta Adunare pe care a iubit-o si pentru care S-a dat pe Sine Inusi ca s-o aiba (Efeseni 5) cu Sine in glorie.

Astept o Persoana

Ganditi-va si la un alt lucru. Speranta aceasta ne indreapta inima spre Hristos Inusi. Astept o Persoana pe care o iubesc. El, care m-a iubit, care a raurit pentru mine, va veni iar, sa ma ia la El; si eu pe El Il astept. Ingerii spuneau: Acest Isus, care a fost inaltat la cer dintre voi, va veni in acelasi fel cum L-ati vazut suindu-Se la cer." (Faptele Apostolilor 1). Ei pierdusera Persoana pe care o iubeau. Stateau in picioare privind spre cer, dorindu-L pe El, si cel dintai gand pe care Dumnezeu il aduce inimii este: El va veni inapoi in acelasi fel. Ei aveau sa astepte venirea Lui.

Era un adevar deosebit de insemnat, care sa fie tinut ca un lucru permanent inaintea sufletului. Se vede adevarul acesta prin toate epistolele, insotind toate sentimentele de acum, fie de bucurie, fie de intristare.

Asa este, de exemplu, la 1 Corinteni 1.7. Toti erau impreuna, asteptand (nu ca un lucru individual, ci ca o speranta comuna) venirea Domnului Isus Hristos. Asteptau nu sa moara, ci asteptau aratarea Lui.

Observati si un alt lucru. Multi au gandit ca am avea de asteptat o alta revarsare a Duhului Sfant. O trasatura foarte caracteristica si esentiala a Adunarii lui Dumnezeu este faptul ca Duhul Sfant locuieste in ea. Aceasta nu mai este o speranta a noastra, ci un lucru implinit, pe care il avem deja, de la Cincizecime, Acest "alt Mangaietor" care sa ramana cu noi in veac (Ioan 14). „Multumesc lui Dumnezeu, spune apostolul, „totdeauna pentru voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat"...

In viata crestina toate sunt in legatura cu venirea Lui

Daca ne indreptam spre cea dintai epistola catre Tesaloniceni gasim ca aici orice lucru este pus in legatura cu venirea lui Hristos. Gandul venirii Lui insoteste toate gandurile obisnuite, zilnice, toate sperantele, afectiunile, motivele sfintilor, in toate lucrurile vietii de toate zilele. La intoarcerea lor la Dumnezeu (capitolul 1) puterea Cuvantului Lui ii facuse atat de mult asemenea cu Cel predicat de Pavel, incat cei din jurul lor nu-i mai puteau privi ca inainte. Insa lumea vorbea despre ei (poate spunand „ce nebunie!", dar totusi dand o marturie). Si ce se spune despre ei? Ca s-au intors la Dumnezeu de la idoli si ca Il asteptau pe Fiul Sau din ceruri. Adica ei parasisera idolii, lemnele si pietrele inaintea carora se inchinasera mai inainte si acum asteptau pe Fiul lui Dumnezeu sa vina din ceruri. Si apostolul Pavel este in totul de acord cu asteptarea lor.

Asteptarea Fiului lui Dumnezeu din ceruri sa fie ca un gand obisnuit sufletului nostru si el va taia legaturile noastre cu lumea si ne va alipi inimile de El si nu de altceva.

Priviti la sentimentele crestine ale apostolului (capitolul 2). Ce frumoasa imagine a grijii pline de dragoste pentru ceilalti! Si el incheie: „Cine este nadejdea, sau bucuria sau cununa noastra de bucurie? Nu sunteti voi, inaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteti

slava și bucuria noastră." Acesta este timpul (spune el) când voi avea parte de toată bucuria afecțiunilor creștine.

Iar în capitolul 3, gândul venirii Lui este asociat cu sfințenia în cei credincioși: „sa vi se întareasca inimile și sa fie fără vreo învinuire în sfințenie, ... la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Sai." (versetul 13.)

Apoi, în capitolul 4, ce mângâiere aduce gândul venirii Lui când este vorba de moartea fraților! Ei nu erau obișnuiți să vadă pe creștini murind (atât de mult era prezentă așteptarea venirii din nou a Domnului Hristos) și de aceea a fost o mângâiere deosebită a lor, la patul de moarte a unui frate, să fie în stare să-și amintească unul altuia de strângerea laolaltă când El va veni să rapească pe ai Sai.

Mângâierea apostolului pentru sfinții îndurerati de moartea fraților nu era: „Fiti multumiti, ei s-au dus în cer", pentru că atunci ar fi zis: "Si voi veti fi împreună cu ei." Atât de mult umplea venirea Domnului sufletele lor ca un lucru prezent, încât el dădea mângâierea aceasta în cazul când erau lângă patul de moarte al unui creștin: „Dumnezeu îl va aduce înapoi, când va veni Isus."

În 2 Tesaloniceni avem așteptarea aceasta în legătură cu mângâierea în necaz și persecuție. Ei erau într-un necaz foarte greu (deși erau răbdători în toate și credința lor mergea crescând și dragostea lor unii față de alții se arăta din belșug). Ce mângâiere le da apostolul? „Veti merge în curând în cer"? Nu aceasta era mângâierea. Desigur, ei aveau să meargă în cer, dar ei aveau să aibă parte de odihna când va veni Isus!

O înviere deosebită

învierea celor sfinți (cea dintai înviere) are loc la venirea Domnului Hristos. Așa cum este scris, „fiecare la rândul cetii lui": Hristos, cel dintai rod; apoi cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui. învierea aceasta este cu totul deosebită de a celor răi. Va fi o înviere atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti, dar pe principii diferite.

Cei dintai au viața în Hristos, viața care nu are nimic comun cu lumea din jur. Mai mult, ei au Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ei. „Dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cei ce a înviat pe Hristos Isus dintre cei morți va învia și trupurile voastre muritoare, din cauza Duhului care locuiește în voi." (Romani 8.11.) „Trupul este pentru Domnul,

si Domnul pentru trup. Si Dumnezeu, care a inviat pe Domnul, ne va invia si pe noi, cu puterea Lui." (1 Corinteni 6.13-14.) Trupul este al Domnului, ca si sufletul.

In ce priveste pe cei rai, Hristos ii va invia pentru judecata, dar nu in acelasi timp cu cei credinciosi. Hristos va implini pentru trupurile celor sfinti ceea ce a implinit deja pentru sufletele lor. Cei rai insa vor fi chemati la judecata si obligati sa dea cinste lui Hristos, chiar in ciuda lor insile.

In Luca 20.35 se precizeaza aceasta deosebire, de a avea parte de invierea dintrew cei morti.

In ce priveste pacatele mele, El le-a inlaturat la cea dintai inviere a Sa. Si la cea de a doua venire a Sa, eu ma voi infatisa inaintea Lui, care a murit deja pentru mine.